

Arrest

nr. 265 371 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, zij is geboren in 1971.

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 november 2019. Op 27 november 2019 meldt verzoekster zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 29 november 2019 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 februari 2021 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 8 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Municipio (departement Santa Ana) op (...) 1971. U woonde in Santa Rosa Senca, dat deel uitmaakt van de gemeente El Porvenir, tot u problemen ondervond.

Uw zoon David werd tot vier keer toe tegengehouden in de buurt van zijn school door een lid van de bende '18'. Deze vroegen hem om het afpersingsgeld bij de mensen in de buurt te gaan ophalen. Uw zoon weigerde dit telkens. De laatste keer dat ze hem dit vroegen was op 20 mei 2019. Enkele dagen hierna, uw zoon had zichzelf ondertussen thuis opgesloten, ging u naar een klasreünie toen u werd tegengehouden door vier mannen van dezelfde bende. Ze beledigden u, sloegen u en hielden een wapen tegen uw hoofd. Hierna vertrokken ze terug. Enkele dagen later bleek uw schoonbroer, die op hetzelfde stuk grond als u en uw man woonde, spoorloos. Uw man trok naar de politie maar die wou geen actie ondernemen. Ze adviseerden uw man om zijn broer zelf te gaan zoeken, wat jullie dan ook deden. Na een zoektocht van vier dagen werd het levenloze lichaam van uw schoonbroer teruggevonden in de bergen. Twee dagen hierna verhuisde u met uw familie uit veiligheidsoverwegingen naar het gehucht Ayutica, tevens departement Santa Ana.

Jullie spaarden geld bijeen en gingen een lening aan, zodat jullie het land konden verlaten. U verliet met uw minderjarige zoon David op 21 november 2019 El Salvador en kwam de volgende dag, na transit in Spanje, in België aan. U verbleef nog vier dagen bij uw dochters hier in België (COEE: CG xx/xxx & COMN: CG xx/xxx), vooraleer u op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw dochters dienden eerder een asielerzoek in en werden op 5 maart 2019 erkend in de hoedanigheid van vluchteling. Uw man woont momenteel nog in Ayutica, gezien er onvoldoende geld was voor hem om ook de reis naar Europa te ondernemen.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest te worden geïnterviewd door de bende die van uw zoon eiste om zich bij hen aan te sluiten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, vliegtickets en een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te voorts worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met problemen die u en uw zoon David met de bende '18' zouden hebben gekend. Zo wordt vooreerst gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken in uw verhaal. U verklaart dat uw zoon David, momenteel nog maar veertien jaar oud, tot vier keer toe in de buurt van zijn school werd aangesproken door een bendelid van de '18' die eiste dat hij voor hen kwam werken. Uw zoon zou hem dit telkens geweigerd hebben, waarop ze de broer van uw man vermoord hebben, zo verklaart u (CGVS, p.7-9). Deze gang van zaken verbaast. Men mag ten eerste verwachten dat u uw zoon niet meer naar deze school zou laten gaan en al zeker niet alleen, wetende dat één van de meest beruchte bendes van El Salvador hem hier zou hebben opgezocht met de eis om zich bij hen aan te sluiten. Men moge verwachten, indien uw verhaal op de waarheid berust, dat hij reeds na een eerste keer zichzelf in veiligheid brengt en een dergelijk risico niet meer neemt en/of ù hem als ouder een dergelijk risico niet laat nemen. Dat uw zoon bovendien tot vier keer toe een eis van deze gevaarlijke bende zou weigeren en dat zij hem zomaar zouden laten gaan, ligt, ten tweede, niet in de lijn der verwachtingen. Het hele gegeven raakt bovendien kant noch wal. Dat de bendes zouden aandringen bij iemand om met hen samen te werken en voor hen het geld bij mensen zou gaan ophalen, hoewel die persoon eerder duidelijk zou gemaakt hebben dat hij niet wou samenwerken, is verre van logisch te noemen. Men moge

verwachten dat ze dergelijke verantwoordelijkheid uitbesteden aan iemand die betrouwbaar en hen welgezind is. U verklaart verder dat de bendeleden u na de vierde weigering van uw zoon een keer tegenhielden, u sloegen en u onder schot hielden (CGVS, p.8). Opnieuw bleven u en de rest van uw familie thuis wonen. Indien waargebeurd, zou het u wel al mogen beginnen dagen zijn dat deze bende u weet te traceren en dat u bijgevolg uit veiligheidsoverwegingen eerder het huis zou verlaten.

U beweert dat deze bende, als represaille voor de weigering van uw zoon om zich bij hen aan te sluiten, uw schoonbroer vermoordden en dat zijn levenloos lichaam werd teruggevonden op 30 mei 2019. Hij zou op hetzelfde stuk grond als u hebben gewoond (CGVS, p.9 & 10). Het is dan ook opvallend dat u besloot uw huis pas te verlaten op 2 juni 2019 (CGVS, p.10). Dat u opnieuw twee dagen wachtte en niet sneller een veiliger onderkomen zocht relativeert verder het geloof in jullie beweerde problemen. Hierna verhuisden jullie van Santa Rosa Senca naar Ayutico, waar een schoonzoon en een dochter van u woonden (CGVS, p.4). Deze dorpen blijken nochtans maar op een half uur rijden of op 11 kilometer uit elkaar te liggen (zie kaart administratief dossier). Het is zeer merkwaardig te noemen dat u niet op een grotere afstand een veiliger onderkomen zocht. U zou naar Ayutico verhuisd zijn op 2 juni 2019 doch blijkt uit uw administratief dossier dat u pas op 29 augustus 2019 een paspoort ging halen en El Salvador pas verliet op 21 november 2019. Dat u zolang talmde, bijna een half jaar, om uw land te verlaten en bovendien in de tussentijd geen confrontaties met de bendes zou hebben gekend, is opnieuw een ernstige aanwijzing dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Hetzelfde gaat op voor uw partner, die volgens uw verklaring nog steeds in Ayutico woont. Dat ook hij hier nog zou wonen en niet eerder veiliger oorden opzocht, strookt niet met de vrees die u verklaart te kennen in El Salvador. Dat ook hij, ondertussen al meer dan anderhalf jaar na de beweerde feiten, geen problemen meer ondervond is andermaal een indicatie dat jullie in werkelijkheid geen problemen kende met voornoemde bende en u vanuit andere overwegingen heeft besloten het land te verlaten.

Nog andere zaken wijzen erop dat geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met de bende '18', niet in het minst omdat u omtrent deze problemen geen consistente verklaringen weet af te leggen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de bedreigingen aan het adres van uw zoon begonnen op 20 mei 2019 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), hoewel u tijdens het onderhoud bij het CGVS stelt dat op deze dag reeds een vierde dreiging kwam. De eerste bedreiging aan het adres van uw zoon zou op 2 mei 2019 zijn gebeurd, verklaart u op heden (CGVS, p.9). U ging bij de DVZ verder door te stellen dat u werd tegengehouden door vier mannen en werd geslagen. U verklaarde nadien 'als David zich niet bij de bende zou aansluiten, zouden ze mijn familie vermoorden' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het lijkt ontegensprekelijk dat u hiermee bedoelde dat de bendeleden dit tegen u zouden gezegd hebben. Tijdens het onderhoud bij het CGVS brengt u een andere weergave van dit relaas, waarbij de bendeleden niets tegen u zouden gezegd hebben buiten het weinig respectvolle 'hoer' (CGVS, p.10 & 11). U lijkt hiermee niet alleen uw verklaringen te wijzigen, er dient ook te worden opgemerkt dat deze gang van zaken niet logisch is. Men moge juist verwachten dat de bendeleden effectief melding maken van uw zoon en dat hij zou aansluiten, indien ze u om deze reden benaderden.

Het ligt verder in de lijn der verwachtingen dat, indien de problemen die u aanhaalt zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, u een klacht zou hebben ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Zo hebt u geen gewag gemaakt van uw problemen met de bende '18' bij de El Salvadoraanse politie, noch bij andere entiteiten van de staat. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u nagelaten heeft te doen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dat u dat niet hebt gedaan, is andermaal een indicatie dat u in werkelijkheid geen problemen kende met een gewelddadige organisatie die uw zoon wou rekruteren. Uw verklaring als zou u niet naar de politie zijn gestapt omdat ze niets zou doen, verbaast bovendien enorm (CGVS, p.11). U verklaart dat uw man naar de politie stapte om te melden dat hij het dode lichaam van zijn dode broer vond, maar daarbij geen melding maakte van de bedreiging die u en uw zoon zouden gekend hebben (CGVS, p.11 & 12). Men moge verwachten dat hij dat wel deed, in de verwachting dat ze op die manier de mogelijke daders konden vinden en de feiten met elkaar konden linken. U verklaart dat u via uw neef te weten kwam dat de politie in het kader van het onderzoek naar de moord op uw schoonbroer een arrestatie verrichtte, maar dat ze deze persoon terug hadden vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. Dit gebeurde toen u nog in El Salvador was, kort na de verhuis naar Ayutico (CGVS, p.14 & 15). Dat u noch iemand anders van uw familie op dat moment naar de politie stapte om uit te klaren wat de mogelijke aanleiding was van de beweerde moord op uw schoonbroer, wetende dat dit mogelijks tot een doorbraak kon leiden, is opnieuw zeer bevreemdend te noemen. Het is daarenboven opvallend dat u niet eens de naam kent van de persoon die zou zijn gearresteerd (CGVS, p.14). Gezien dit volgens u de reden is waarom u El Salvador verliet, moge men een hogere mate van interesse verwachten van uw kant uit en

ervan uitgaan dat u wel degelijk diens naam kent, indien waarachtig. Ook op de vraag of uw man na de begrafenis van uw schoonbroer nog contact zou hebben opgenomen met het Openbare Ministerie moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.14). Uw desinteresse is opvallend en valt niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de bende '18'.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De vaststelling dat twee dochters van u de vluchtelingenstatus verkregen hebben in België en een andere zoon volgens uw verklaringen internationale bescherming geniet in de Verenigde Staten, doet aldus geen afbreuk aan deze beslissing. U lijkt ook te bevestigen dat hun problemen voor u geen nood aan internationale bescherming met zich meebrengt. U verklaart dat uw zoon in El Salvador mensen aanspoorde om te stemmen voor de verkiezingen en dat hij, omwille van een regeringswissel, bedreigingen ontving. Hij zou zes jaar geleden El Salvador hebben verlaten doch gevraagd of u hierdoor ooit problemen heeft gekend, antwoordt u dat ze enkel uw zoon benaderden (CGVS, p.15). Ook de problemen die uw dochters zouden gekend hebben rechtvaardigen voor u geen internationale bescherming. U verklaart dat één van uw dochters, Mariela, El Salvador verliet nadat ze werd overvallen door leden van de bende 'MS 13' toen ze op de bus aan het wachten was in San Salvador. Deze zouden haar niet gekend hebben (CGVS, p.16 & 17). Uw andere dochter, Eva, zou volgens u El Salvador hebben verlaten omdat haar ex-man haar stalkte (CGVS, p.17). De problemen die uw kinderen zouden gekend hebben brengen dan ook geen risico voor vervolging in uw hoofde met zich mee. Uw eigenste ervaringen bevestigen dit bovendien. U verliet een jaar na uw dochters El Salvador en de enige problemen die u aanhaalt zijn niet gerelateerd aan de problemen van uw kinderen, laat staan geloofwaardig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf)

[coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoorten, identiteitskaarten en vliegtickets bevestigen uw identiteit en achtergrond

alsook uw herkomst uit El Salvador. Deze wordt in deze beslissing momenteel niet betwist. Wat betreft het attest dat afkomstig zou zijn van uw psycholoog, dient te worden opgemerkt dat ook dit niet tot een andersluidende appreciatie leidt. Deze herhaalt de problemen die u hierboven heeft gekend en dat u bijgevolg zou lijden aan geheugenproblemen (zie attest). Dit is weinig ernstig. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen. Geheugenproblemen kunnen bovendien geen verklaring brengen voor het feit dat u laattijdig het land verliet, een zeer onlogische gang van zaken van uw relaas en de vaststelling dat het verbaast dat u geen beroep deed op de hulp van de El Salvadoraanse veiligheidsdiensten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 13 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de artikelen 43 en 58 van de wetten van 18 juni 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, het hoorrecht, de openbare orde, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

2.1.2. Verzoekster geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen.

2.1.3. Vervolgens vordert zij in hooforde de nietigheid van de bestreden beslissing omwille van het feit dat er tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was, hoewel zij conform artikel 51/4 aangegeven had de bijstand van een tolk te wensen. Verzoekster acht hierdoor artikel 10 van de Procedurerichtlijn geschonden, aangezien de administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken niet de hoedanigheid van tolk heeft. Wegens het belang van het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoekster dat er de waarborgen van artikel 13 van de Procedurerichtlijn te moeten krijgen en werd er volgens haar een procedurele onregelmatigheid begaan die van cruciale aard is voor het verdere verloop van de procedure tot de beoordeling van haar verzoek. Verzoekster stelt geschonden te zijn in haar hoorrecht en het beginsel van de gelijkheid der wapens. Vervolgens verwijst verzoekster naar de taalwet, en stelt dat artikel 43 van deze wet de diensten onderverdeelt in drie taalrollen, waarop ambtenaren worden ingeschreven na hun taalkennis op officiële wijze te hebben aangetoond, en dat de administratief assistent niet over de bevoegdheid beschikte om interviews in het Spaans af te leggen. Hierna wijst verzoekster erop dat artikel 58 van de taalwet voorziet in de nietigheid van alle administratieve handelingen die strijdig zijn met deze wettekst, en dat de taalwet de openbare orde raakt. Verzoekster concludeert dat, gezien de tegenstrijdigheid met de openbare orde, de beslissing dient te worden vernietigd.

2.1.4. Verzoekster vraagt hierna in ondergeschikte orde om de toekenning van de vluchtelingenstatus. In dit verband betoogt verzoekster vooreerst dat de vermeende tegenstrijdigheden met de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kunnen worden weerhouden. Evenzeer dient rekening te worden gehouden met haar kwetsbaar profiel daar ze ongeletterd is en psychische problemen heeft. Verzoekster brengt een attest van een psycholoog bij. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij op generlei wijze rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheden die nochtans duidelijk in het verslag van 16 februari 2021 uiteengezet worden. De verwerende partij was ook in het bezit van voormeld attest.

Verzoekster vervolgt dat tijdens het persoonlijk onderhoud er zich ook moeilijkheden hebben voorgedaan. Ze heeft immers gehuild. Zowel uit algemene als uit simpele vragen blijkt dat ze verward was.

Verzoekster wijst ook op de gedeelde bewijslast en benadrukt dat ze objectieve elementen bijgebracht heeft, namelijk zowel de vervolging van haar familie als het risico bij terugkeer.

Vervolgens gaat verzoekster in op de vluchtmotieven. Ze geeft aan dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat pubers in El Salvador gerekruteerd worden door bendes en dat er bij weigering, al dan niet zonder voorafgaandelijke bedreiging wordt overgegaan tot represailles ten aanzien van de jongere zelf of zijn familie. De jeugd wordt bijzonder geveiseerd door de bendes en ze wordt gedwongen tot samenwerking. Op geen enkele wijze kan een jongere zich hiertegen beschermen of afschermen. Een weigering leidt niet enkel tot een persoonlijke vervolging, maar ook tot die van de familie door moord, verkrachting of foltering. Om dit te staven citeert verzoekster uit: Jacob NEWMAN, "On the persecution of Salvadorian People", 20 maart 2019, Brigham Young University en UNHCR, "Death threats and gang violence forcing more families to flee northern Central America - UNHCR and UNICEF survey", 17 december 2020. Verzoekster wijst erop dat haar schoonbroer reeds vermoord werd en dat ze de overlijdensakte heeft bijgebracht. Ook benadrukt ze dat ze onmiddellijk vertrokken is na de begrafenis van haar schoonbroer. In Ayutica kwamen ze goed als niet buiten. Het is namelijk zo dat bendes alle bewegingen controleren. Het feit alleen al om van een andere zone te komen, die onder het gezag staat van een andere bende, is voldoende voor afranseling en foltering.

Verzoekster vervolgt dat de Salvadoraanse overheid niet in staat is om burgers te beschermen tegen bendegeweld. De overheidsdiensten zijn zelf doordrongen door bendes en zijn zelf ook het slachtoffer van bendegeweld. De veiligheidsdiensten en het gerecht zijn zwak en corrupt.

Tot slot gaat verzoekster in op haar hoedanigheid van terugkeerder.

2.1.5. In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enerzijds wijst ze op haar specifiek profiel zoals uiteengezet in punt 2.1.3. en anderzijds bespreekt verzoekster de veiligheidssituatie in El Salvador.

2.2. Aan het verzoekschrift voegt verzoekster een attest van een psycholoog van 26 februari 2021 toe.

3. De aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 27 september 2021 een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 13 juli 2021;
- COI Focus *"El Salvador: Veiligheidssituatie"* van 12 oktober 2020.

4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveert dat verzoekster geen concrete elementen kenbaar maakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. *In concreto* wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

6.3. Uit de stukken van het administratief dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster voor het persoonlijk onderhoud een attest van psycholoog bijgebracht heeft. Dit attest werd op 16 februari 2021 opgesteld nadat verzoekster vier keer op consultatie geweest is. In dit psychologisch attest wordt aangegeven dat verzoekster verward is naar aanleiding van de gebeurtenissen in haar land van herkomst. Hierna geeft de psycholoog weer wat verzoekster haar verteld heeft over de gebeurtenissen in El Salvador. Omwille van deze gebeurtenissen is verzoekster sterk verward en vergeetachtig. De psycholoog attesteert dat omdat de herinnering aan de gebeurtenissen in El Salvador pijnlijk is, ze bepaalde zaken vergeet zodat ze minder pijn ervaart. De psycholoog vervolgt in het attest van 16 februari 2021 dat ze verzoeksters emoties nog niet heeft kunnen stabiliseren en dat verzoekster nog steeds erg kwetsbaar is als het op haar verhaal aankomt. Er wordt aangegeven dat ze tijdens de consultaties werken op basis van hypnotische gesprekstechnieken, om haar in staat te stellen opnieuw contact te maken met de elementen van het trauma en de bijbehorende emoties binnen het kader van hypnotische beschermingen, met als doel deze traumatische gebeurtenissen te desensibiliseren. Deze bescherming houdt echter niet lang stand waardoor ze weent, haar ogen opent en verstijft. Verzoekster valt snel terug op de angst voor de

werkelijkheid en voor wat die in haar teweegbrengt, zelfs als ze met haar psycholoog zoekt naar een veilige plaats van waaruit het introspectiewerk kan beginnen.

Uit het attest van 16 februari 2021 blijkt dat verzoekster voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud van 22 februari 2021 vier keer een psycholoog geconsulteerd heeft. In het attest vermeldt de psycholoog dat verzoekster vergeetachtig is en concentratiestoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen in haar land van herkomst. De psycholoog vermeldt eveneens dat het een beschermingsmechanisme is, maar geeft niet aan in welke mate verzoekster vergeetachtig is en concentratiestoornissen heeft. Nochtans werd het attest slechts een aantal dagen voor het persoonlijk onderhoud opgesteld. Het attest schetst wel de gemoedstoestand van verzoekster, zoals hoger aangegeven. Voormeld attest geeft evenwel niet aan dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om op 22 februari 2021 door de verwerende partij gehoord te worden. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de verzoekster op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud verward was of de logica van de vragen niet begreep. Ook wordt in het psychologisch attest niet aangegeven welke passende (steun)maatregelen volgens de behandelde psycholoog aan verzoekster zouden moeten toegekend worden tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud 2 uur 30 geduurd heeft en dat er een pauze werd voorzien. Er blijkt weliswaar niet hoe lang deze pauze geduurd heeft: noch verzoekster noch haar advocaat hebben evenwel hieromtrent enig opmerking tijdens het onderhoud zelf of erna geformuleerd. Gedurende de hele duur van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster bijgestaan door haar advocaat. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er voldoende ruimte gelaten om te praten over haar problemen en uiting te geven aan haar emoties (zie notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.6). Het is inderdaad zo dat verzoekster op een zeker ogenblik, bij het begin van het persoonlijk onderhoud, gehuild heeft. Dit was toen ze de reden aangaf waarom ze in El Salvador niet meer werkte, namelijk dat ze reeds het slachtoffer geweest is van verschillende overvallen (NPO, p.4). Echter, uit de notities van het onderhoud blijkt niet dat verzoekster overmand was door emoties dat het persoonlijk onderhoud hierdoor moeilijk verliep en ze verward was. Ook is het inderdaad zo dat verzoekster op een zeker ogenblik stelt dat ze drie kinderen heeft die El Salvador verlaten hebben, terwijl het inderdaad vier kinderen zijn (NPO, p.5). Dit betreft een verstrooidheid in hare hoofde, doch toont niet aan dat verzoekster verward was waardoor ze niet afdoende kon gehoord worden. Daarenboven als verzoekster zich bepaalde gegevens niet kon herinneren heeft ze dit ook telkens aangegeven (NPO, p.4, 6,15,17). Indien nodig heeft de protection officer de vragen ook herhaald (NPO, p.9). De protection officer heeft ook korte en duidelijke vragen gesteld, maar er werden tevens ook open vragen gesteld. Waar verzoekster in het verzoekschrift verklaart ongeletterd te zijn, wordt dit geenszins betwist. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer een eenvoudig taalgebruik hanteert. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er geen melding gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen noch door verzoekster noch door haar advocaat. In het verzoekschrift wordt ook niet aangegeven welke bijkomende maatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud dienden genomen te worden gelet op het profiel van verzoekster. Het psychologisch attest laat op zich niet toe om vast te stellen dat er in hoofde van verzoekster bijkomende maatregelen dienden genomen te worden.

7. In het verzoekschrift wordt de nietigheid van de bestreden beslissing gevraagd omdat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans werd gehoord zonder aanwezigheid van een tolk.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is. Uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Alle verklaringen van verzoekster werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verzoekster brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen. Uit de neerslag van het interview van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name de "verklaring DVZ" en de "vragenlijst CGVS", blijkt niet dat verzoekster er bezwaar tegen maakte dat zij zonder tolk werd geïnterviewd, of dat er enig vertaalprobleem was. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben noch verzoekster noch haar advocaat opmerkingen geformuleerd met

betrekking tot het verloop van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster en haar advocaat haalden aldus geen enkel probleem of nadeel aan dat verzoekster zou hebben geleden door de afwezigheid van een tolk, en evenmin vermeldt zij in het verzoekschrift concrete gevolgen die het ontbreken van een tolk voor haar zou hebben gehad.

Waar verzoekster de schending van artikel 10 en artikel 13 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 aanvoert, wijst de Raad er op dat deze richtlijn werd ingetrokken door Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), zodat verzoekster de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren. Uit de elementen van het dossier blijkt verder dat verzoekster het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar moedertaal kon voeren en dat de communicatie met de dossierbehandelaar goed verliep. Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Hoe dan ook doen deze argumenten geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat uit het louter gebruik van de Spaanse taal door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken noch een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwetgeving noch van de taalwetgeving kan worden afgeleid. Verzoekster maakt niet aannemelijk enigszins benadeeld te zijn geweest door het feit dat het personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Spaans hoorde zonder tussenkomst van een tolk, laat staan dat hierdoor haar verzoek om internationale bescherming niet correct beoordeeld werd. Daarenboven blijkt uit punt 10 van dit arrest dat de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling die door de Raad werd uitgevoerd zich niet steunt op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst CGVS en de verklaringen gedaan tijdens het persoonlijk onderhoud.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander

bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

10.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer de bende 18 die reeds vier keer haar zoon heeft benaderd om hem te rekruteren en die haar schoonbroer gedood heeft, toen haar zoon geweigerd heeft om zich aan te sluiten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekster verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

10.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie

wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*"; "*Depending on the particular circumstances of the case (...)*"), p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoekster om slachtoffer te worden van bendegegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoekster worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

10.3. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt verzoekster de volgende documenten bij: haar paspoort en het paspoort van haar zoon, zowel haar als de identiteitskaart van haar zoon, hun vliegtickets, een psychologisch attest en de overlijdensakte van haar schoonbroer.

De paspoorten en de identiteitskaarten hebben betrekking op identiteitsgegevens die in deze stand van zaken niet betwist worden. De vliegtuigtickets hebben betrekking op de reisweg die niet wordt betwist.

De psycholoog attesteert in het attest van 16 februari 2021 dat verzoekster verklaard heeft dat meerdere kinderen reeds internationale bescherming gekregen hebben, dat haar schoonbroer die met hen woonde gedood werd daar haar zoon geweigerd heeft om zich bij de bendes aan te sluiten en dat ze ook aangevallen werd door bendeleden die haar eveneens met een wapen bedreigd hebben. De psycholoog attesteert dat verzoekster getraumatiseerd is en er een gebrek aan zelfvertrouwen is. Aldus onderkent de behandelde psycholoog een bepaald ziektebeeld. Uit het attest zelf blijkt dat de behandelde psycholoog zich baseert op de verklaringen van verzoekster. Ook is het attest beperkt tot algemene verklaringen omtrent de voorgehouden problemen van verzoekster.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen aldus vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheids-

beoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Verzoekster brengt ook de overlijdensakte van haar schoonbroer bij. Hieruit blijkt dat hij overleden is op 30 mei 2019 om dertien minuten over negentien uur ten gevolge van een diepe wonde aan het hart door een steekwapen. Hij is overleden in het rustiek en bosrijk gebied gehucht Los Cerritos, kanton Santa Rosa Senca en hij was woonachtig in het gehucht Los cerritos, kanton Santa Rosa Senca. Op basis van voormeld attest en de verklaringen van verzoekster wordt in deze stand van zaken niet betwist dat haar schoonbroer overleden is. Evenmin wordt betwist dat dit op een gewelddadige manier gebeurd is. De overlijdensakte volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken. Daarenboven stelt verzoekster dat haar echtgenoot zijn broer na een zoektocht van vier dagen gevonden heeft, doch uit de overlijdensakte blijkt dat het exacte tijdstip van zijn overlijden werd vastgesteld. Een dergelijk gegeven valt niet te verzoenen met de verklaringen van verzoekster dat zijn lijk slechts na een zoektocht van vier dagen gevonden werd.

De Raad besluit dat verzoekster een inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Het is inderdaad zo dat uit de landeninformatie die bijgebracht wordt blijkt dat Barrio 18 een belangrijke aanwezigheid heeft in het departement Santa Ana (de COI Focus van 12 oktober 2020, p. 11) van waar verzoekster afkomstig is.

In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan verder worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad, jeugdige leeftijd of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Meestal gebeurt dit op school of in de gemeenschap en vooral op gezellige plaatsen zoals voetbalvelden (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative *“An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

Vooreerst wijst de Raad erop dat de handelswijze van het bendelid dat verzoeksters zoon benaderd heeft, niet overeenstemt met de handelswijze zoals beschreven in de landeninformatie. Verzoekster stelt dat haar zoon in een rustige straat bij het oversteken ervan door een man op een fiets werd

tegengehouden die hem vroeg renta op te halen (NPO, p.8). De landeninformatie geeft daarentegen aan dat de kinderen voornamelijk op school of op gezellige plaatsen zoals het voetbalveld benaderd worden, zoals hierboven reeds uiteengezet. Voorts wijst de Raad erop dat behalve zijn leeftijd het profiel van haar zoon niet zo zeer voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoekster bezat een eigen huis, heeft haar hele leven op dezelfde plaats gewoond, haar man werkte als landbouwer en haar zoon ging naar school. Op basis van de verklaringen van verzoekster kan er niet worden gesteld dat haar zoon zich in een slechte of kwetsbare socio-economische situatie of enige andere situatie van uitsluiting bevond waardoor hij nood zou hebben aan bescherming door een bende. Verzoekster verklaarde wel dat ze gestopt is met werken in het bedrijf J(...) daar ze meermaals overvallen werd, doch stelt niet dat hun economische situatie ten gevolge hiervan verslechterd is waardoor het gezin in een socio-economische kwetsbare positie is terechtgekomen.

Voorts doet het gedrag van verzoekster afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven. Verzoekster verklaart dat haar zoon tot vier keer toe op weg naar school door een man werd benaderd om renta op te halen, doch is het slechts na de vierde keer dat ze haar zoon thuisgehouden heeft terwijl hij vanaf de eerste keer duidelijk had aangegeven dat hij dit niet wou doen. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Men mag ten eerste verwachten dat u uw zoon niet meer naar deze school zou laten gaan en al zeker niet alleen, wetende dat één van de meest beruchte bendes van El Salvador hem hier zou hebben opgezocht met de eis om zich bij hen aan te sluiten. Men moge verwachten, indien uw verhaal op de waarheid berust, dat hij reeds na een eerste keer zichzelf in veiligheid brengt en een dergelijk risico niet meer neemt en/of u hem als ouder een dergelijk risico niet laat nemen. Dat uw zoon bovendien tot vier keer toe een eis van deze gevaarlijke bende zou weigeren en dat zij hem zomaar zouden laten gaan, ligt, ten tweede, niet in de lijn der verwachtingen.”* Verzoekster stelt zelf dat de bendes hen kennen (NPO, p.9). Zelfs in die omstandigheden bleven verzoekster en haar familie thuis wonen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoekster dat zij op 23 juli 2019 door vier bendeleden aangevallen werd, en dat zij aan hun stijl en hoe ze erbij lopen erkend heeft dat het om bendeleden ging (NPO, p.10). Nochtans blijkt uit de landeninformatie dat bendeleden zich heden kleden als iedereen (de COI Focus van 12 oktober 2020, p.11). Ook haalt verzoekster aan dat de personen die haar aangevallen hebben, niets tegen haar gezegd hebben buiten het weinig respectvolle ‘hoer’ (NPO, p.10 en 11). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat: *“Men moge juist verwachten dat de bendeleden effectief melding maken van uw zoon en dat hij zou aansluiten, indien ze u om deze reden benaderden.”* Wederom kan er niet aan voorbijgegaan worden dat ook na dit voorgehouden voorval verzoekster en haar familieleden gewoonweg thuisgebleven zijn. Hierover wordt terecht gemotiveerd dat: *“Indien waargebeurd, zou het u wel al mogen beginnen dagen zijn dat deze bende u weet te traceren en dat u bijgevolg uit veiligheidsoverwegingen eerder het huis zou verlaten.”* Blijkens de door beide partijen bijgebrachte informatie over de *modus operandi* van bendeleden in El Salvador, zijn zij immers over het algemeen meer doortastend en agressief in hun manier van aanpak, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster en haar gezin zonder meer zijn blijven wonen in hun huis. Dergelijke onaannemelijke gang van zaken is een aanwijzing dat het relaas ongeloofwaardig is. Des te meer omdat haar oudste dochter een aantal jaren geleden eveneens werd bedreigd door bendes toen ze tweewekelijks naar huis kwam en onmiddellijk gevlucht is (NPO, p.16).

Daarenboven stelt verzoekster dat haar schoonbroer werd gedood omdat haar zoon geweigerd heeft om voor de Barrio 18 te werken. Het gedrag van verzoekster nadat het overlijden van haar schoonbroer werd vastgesteld doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Dat u opnieuw twee dagen wachtte en niet sneller een veiliger onderkomen zocht relativeert verder het geloof in jullie beweerde problemen. Hierna verhuisden jullie van Santa Rosa Senca naar Ayutico, waar een schoonzoon en een dochter van u woonden (CGVS, p.4). Deze dorpen blijken nochtans maar op een half uur rijden of op 11 kilometer uit elkaar te liggen (zie kaart administratief dossier). Het is zeer merkwaardig te noemen dat u niet op een grotere afstand een veiliger onderkomen zocht. U zou naar Ayutico verhuisd zijn op 2 juni 2019 doch blijkt uit uw administratief dossier dat u pas op 29 augustus 2019 een paspoort ging halen en El Salvador pas verliet op 21 november 2019. Dat u zolang talmde, bijna een half jaar, om uw land te verlaten en bovendien in de tussentijd geen confrontaties met de bendes zou hebben gekend, is opnieuw een ernstige aanwijzing dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Hetzelfde gaat op voor uw partner, die volgens uw verklaring nog steeds in Ayutico woont. Dat ook hij hier nog zou wonen en niet eerder veiliger oorden opzoekt, strookt niet met de vrees die u verklaart te kennen in El Salvador. Dat ook hij, ondertussen al meer dan anderhalf jaar na de*

beweerde feiten, geen problemen meer ondervond is andermaal een indicatie dat jullie in werkelijkheid geen problemen kende met voornoemde bende en u vanuit andere overwegingen heeft besloten het land te verlaten." In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat ze de dag na de begrafenis vertrokken zijn naar Ayutica. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij verklaard heeft dat haar schoonbroer gedood werd omdat haar jongste zoon geweigerd heeft om voor Barrio 18 te werken. In die omstandigheden kan inderdaad redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster onmiddellijk na diens overlijden zou vertrokken zijn. Des te meer omdat verzoekster verklaard heeft dat ze naar Ayutica dat 11 km verder ligt getrokken zijn, waar haar eigen dochter H. en schoonzoon wonen. Er liggen geen elementen voor waarom verzoekster dit niet eerder had kunnen doen. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat ze gedurende haar verblijf in Ayutica zij en haar gezin zo goed als niet naar buiten kwamen, zij hiermee voorbij gaat aan het feit dat zij soms ging winkelen (NPO, p.13), maar vooral dat haar man als landbouwer bleef werken weliswaar heden voor hun schoonzoon in Ayutica alwaar hij ook woont (NPO, p.7). Bijgevolg kan verzoekster geenszins voorhouden dat zij en haar gezin bijna nooit meer buitenkwamen. Daarenboven bevindt Ayutica zich slechts op 11 km of een half uur rijden van verzoeksters dorp van herkomst. Verzoeksters verklaart wel dat een andere bende daar de controle heeft, maar maakt dit geenszins aannemelijk (NPO, p.7). Ook maakt ze dit in haar verzoekschrift aannemelijk. Voorts verblijven zowel haar man, haar zoon E. als haar dochter H. en schoonzoon, nog steeds in El Salvador in Ayutica op 11 km of een half uur rijden van het dorp van herkomst van verzoekster alwaar de vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan zonder dat zij enig probleem met Barrio 18 ondervinden.

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de Salvadoraanse autoriteiten een onderzoek gestart hebben naar de moord op haar schoonbroer. Er werd zelfs iemand gearresteerd, kort nadat verzoekster en haar gezin Ayutico zouden verhuisd zijn (NPO, p.14 en 15). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat: *"Dat u noch iemand anders van uw familie op dat moment naar de politie stapte om uit te klaren wat de mogelijke aanleiding was van de beweerde moord op uw schoonbroer, wetende dat dit mogelijks tot een doorbraak kon leiden, is opnieuw zeer bevreemdend te noemen. Het is daarenboven opvallend dat u niet eens de naam kent van de persoon die zou zijn gearresteerd (CGVS, p.14). Gezien dit volgens u de reden is waarom u El Salvador verliet, moge men een hogere mate van interesse verwachten van uw kant uit en ervan uitgaan dat u wel degelijk diens naam kent, indien waarachtig. Ook op de vraag of uw man na de begrafenis van uw schoonbroer nog contact zou hebben opgenomen met het Openbare Ministerie moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.14). Uw desinteresse is opvallend en valt niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees voor vervolging."* Waar verzoekster stelt dat de veiligheidsdiensten en het gerecht corrupt zijn, gaat ze eraan voorbij dat ze verklaard heeft dat in het specifieke geval van het overlijden van haar schoonbroer wel een onderzoek werd gestart en dat er iemand werd gearresteerd. Echter blijkt verzoekster volledig onwetend te zijn over het gevoerde onderzoek, de identiteit van de persoon die aangehouden werd, terwijl ze dit ook aan haar neef had kunnen vragen. Hij is bovendien degene die haar hierover geïnformeerd heeft. Ook in het verzoekschrift laat ze na in te gaan op voormelde concrete en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing of nader uitleg te geven omtrent het onderzoek dat gevoerd werd en de identiteit van de persoon die werd aangehouden. De vaststelling dat zij of haar echtgenoot op dat ogenblik geen hulp hebben gezocht bij de politie of hebben meegedeeld dat hun zoon eerder door een bendelid bedreigd werd en dat verzoekster op 23 mei 2019 aangevallen werd, is een aanwijzing dat voorgehouden bedreigingen de gedwongen rekrutering van haar zoon door Barrio 18 en de daaruit voortvloeiende problemen geloofwaardigheid missen.

De door verzoekster aangevoerde overval toen ze bij J(...) werkte betreft louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreuwenswaardig zijn maar die niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Tot slot benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoeksters verklaringen over de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten door de leden van Barrio 18, geen geloof kan worden gehecht. Dat er in hoofde van verzoekster sprake zou zijn van een trauma volgens haar behandelende psycholoog, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen. Daarenboven heeft verzoekster ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat ze met haar job in El Salvador bij J(...) gestopt is omdat ze meermaals overvallen is geweest. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Gelet op haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig

objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het psychologische attest aldus geen uitsluitend over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de psychische problemen van verzoekster en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging door de Barrio 18 niet geloofwaardig. Uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, zodat dient besloten dat verzoekster *in casu* niet *in concreto* aannemelijk maakt in het verleden bedreigd geweest te zijn door bendes.

10.4. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Hoewel het Human Rights Watch-rapport van februari 2020 inderdaad enkel betrekking heeft op de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, maakt dit rapport wel duidelijk dat er gevaren zijn bij terugkeer voor die personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek werden geïdendeerd door de bendes. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zulks ook geldt voor Salvadoranen die terugkeren uit Europa. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een factor is die de risico's bij terugkeer naar El Salvador verhogen en/of verzwaren.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar dan wel algemeen profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de bendeleden van bende 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zou worden geïdendeerd door de bendes. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geïdendeerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risico verhogend of -verzarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat

verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Verzoekster is immers in 1971 in El Salvador geboren en heeft daar heel haar leven gewoond. Er blijkt dan ook niet dat de duur van haar verblijf in België ertoe zou kunnen leiden dat zij hierdoor als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou overgenomen hebben waardoor zij identificeerbaar zou zijn of omdat dat ze niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels. Haar zoon David, die weliswaar nog minderjarig is, heeft ook reeds in El Salvador schoolgelopen en is er opgegroeid. Daarenboven wonen haar man en twee kinderen nog steeds in El Salvador.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar dat land, omwille van eerder beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de Barrio 18 en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven.

10.5. Verzoekster geeft ook aan dat twee dochters de internationale bescherming in België gekregen hebben en één zoon een verblijfstatus in de Verenigde Staten heeft nadat hij uit El Salvador gevlucht is.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoekster op basis van haar persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel is immers om te bepalen of verzoekster een gegronde vrees heeft dat zij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over de beweerde gedwongen rekrutering van haar jongste zoon David en de daaropvolgende problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig zijn

bevonden. De vluchtmotieven van verzoekster houden geen verband met de vluchtmotieven van haar andere kinderen die reeds internationale bescherming gekregen hebben. Verder toont verzoekster op geen enkele manier aan dat zij omwille van haar familieband met haar dochters die in België internationale bescherming gekregen hebben en haar zoon die in de Verenigde Staten een verblijfstatus heeft, bedreigd is met vervolging of ernstige schade.

Het is aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. De Raad stelt vast dat zij daartoe in gebreke blijft.

10.6. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

11. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

11.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

11.2. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de

COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

11.3. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

12. Verzoekster voert de schending aan van artikel 26 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze ze dit artikel geschonden acht.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststelling volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS